

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: V. Š., zastoupený JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem, sídlem náměstí Republiky 679/5, Opava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2019, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2020, č. j. 17 Ad 42/2019 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce požádal dne 2. 11. 2018 o změnu výše invalidního důchodu, neboť se domníval, že měl být zařazen do vyššího stupně invalidity. Od 30. 5. 2017 sice pobírá starobní důchod, avšak o změnu invalidního důchodu žádal zpětně za dobu pěti let od podání žádosti. V řízení byl zpracován posudek posudkové lékařky OSSZ datovaný 10. 1. 2019, dle kterého činil pokles pracovní schopnosti žalobce 45 %; rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 1 písm. d) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti

pro účely invalidity (dále též „vyhláška o posuzování invalidity“), pro které vyhláška stanoví míru poklesu pracovní schopnosti o 35 %, navýšené v daném případě dle § 3 odst. 2 vyhlášky o dalších 10 %. Došlo tedy ke shodnému posouzení zdravotního stavu a poklesu pracovní schopnosti žalobce jako od 1. 1. 2010, kdy byl žalobce shledán invalidním v prvním stupni v souvislosti s úrazem ze dne 11. 2. 1988.

[2] Žalovaná dne 5. 2. 2019 podanou žádost žalobce zamítla pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, s odůvodněním, že žalobce ke dni 30. 5. 2017 dosáhl věku šedesáti pěti let.

[3] Po podání námitek vypracovala posudková lékařka ČSSZ dne 24. 4. 2019 posudek o invaliditě, v němž jako rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v době od 1. 1. 2010 určila stav po úrazu pravé dominantní ruky dne 11. 2. 1988 s amputací II. – IV. prstu, distálního článku V. prstu, s deformací dlaně keloidními jizvami, ztrátou úchopové schopnosti ruky; tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 1 písm. d) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které stanovila míru poklesu pracovní schopnosti 35 %. Vzhledem k dalšímu zdravotnímu postižení zvýšila hodnotu poklesu pracovní schopnosti o dalších 10 % na celkových 45 %.

[4] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná změnila prvostupňové rozhodnutí ze dne 5. 2. 2019 tak, že žádost zamítla „pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů“.

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, vyžádal vypracování posudku posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (MPSV) v Ostravě, který dle krajského soudu potvrdil správnost závěrů uvedených v rozhodnutí žalované založených na závěrech posudku lékařky ČSSZ ze dne 24. 4. 2019. Posudková komise MPSV v Ostravě měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci žalobce a v posudku podrobně popsala a vyhodnotila zdravotní stav žalobce a jeho vliv na snížení pracovní schopnosti. Uvedla, že k datu vydání rozhodnutí žalované a také v letech 2013 - 2017 byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce amputační ztráta prstů pravé ruky se ztrátou úchopové funkce ruky. Zdravotní stav odpovídal kapitole XV., odd. B, položce 1 písm. d) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro který je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 35 %. Pro ostatní zdravotní postižení byla míra poklesu pracovní schopnosti žalobce navýšena o 10 % na celkových 45 %. Posudková komise MPSV v Ostravě uzavřela, že se u žalobce nadále jedná o invaliditu prvního stupně, která vznikla v souvislosti s jeho pracovním úrazem dne 11. 2. 1988.

[6] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal na skutečnost, že posudková komise MPSV v Ostravě komplexně a nezávisle na předchozích zjištěních posudkových lékařek OSSZ a ČSSZ přezkoumala zdravotní stav žalobce, přičemž potvrdila, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla amputační ztráta prstů pravé ruky se ztrátou úchopové funkce ruky. Rovněž vysvětlila, proč ostatní zdravotní postižení nebyla rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobce, neboť neměla nejvyšší dopad na pracovní schopnost nebo se v letech 2013 - 2017 nevyskytovala (konkrétně posoudila přechodný útisk nervových kořenů v oblasti bederní páteře a artrózu kyčlí II. vlevo a II. – III. vpravo). Dle názoru

pokračování

krajského soudu tak byl vypracovaný posudek způsobilým podkladem pro hodnocení žalobcova zdravotního stavu v posuzovaném období. Závěry posudkové komise se nadto zcela shodovaly se závěry posudkové lékařky žalované, která taktéž zohlednila všechna žalobcova onemocnění.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou formálně opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil celistvost posudku posudkové komise ze dne 22. 1. 2020, když v napadeném rozsudku uzavřel, že má všechny náležitosti a naplňuje podmínku úplnosti a přesvědčivosti. Takový závěr je dle stěžovatele nezákonný. Posudková komise pouze stroze konstatovala, že rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu nebylo onemocnění bederní páteře dokládané zprávou o vyšetření neurologa ze dne 5. 3. 2018, dle které známky kořenového dráždění z oblasti bederní páteře nebyly prokázány. Stěžovatel však při ústním jednání soudu navrhl důkaz listinou - návrhem léčebně rehabilitační péče ze dne 10. 3. 2020, v němž je kořenové dráždění uvedeno, což dle jeho názoru do značné míry zprávu o vyšetření neurologa ze dne 5. 3. 2018 zpochybňuje. Při ústním jednání soudu zástupce stěžovatele rovněž namítal, že v posudku chybí pracovní rekomandace. Tato náležitost posudku byla v případě stěžovatele na místě, neboť je osobou, u níž byla v posuzovaném období dána invalidita prvního stupně. Namítanou neúplnost posudku mohl dle názoru stěžovatele do jisté míry rozptýlit či zhojit jeho účastnický výsledek, jehož provedení zástupce stěžovatele při jednání soudu rovněž navrhl.

[9] Krajský soud však námitky stěžovatele nevypořádal, čímž vydaný rozsudek zatížil nepřezkoumatelností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). V odůvodnění rozsudku rovněž neuvedl důvody, pro které při ústním jednání zamítl vznesené návrhy na provedení důkazů (návrhem léčebně rehabilitační péče ze dne 10. 3. 2020 a účastnickou výpověď stěžovatele), čímž řízení zatížil vadou a postupoval v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud v souladu s právními předpisy požádal o posouzení stěžovatelova zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV v Ostravě, která dospěla k závěru, že stěžovatel byl k datu vydání rozhodnutí žalované invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž se jednalo o invaliditu prvního stupně s poklesem pracovní schopnosti o 45 %. Žalovaná měla za to, že posudková komise MPSV dostatečně zohlednila zdravotní potíže stěžovatele; a míru poklesu jeho pracovní schopnosti (jakož i jeho rozhodující příčinu) stanovila ve shodě s posudkem oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ ze dne 24. 4. 2019. K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu žalovaná odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 47/2011 - 74). Byla přesvědčena, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný a že vlastní rozhodování soudu o žádosti stěžovatele vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %*. Podle odstavce 2 písm. b) téhož ustanovení zákona *jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně*.

[13] Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení*.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž soudy nemají potřebné odborné znalosti. V těchto případech soudy musejí vycházet z posudků posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, které jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky představují v soudním řízení stěžejní důkaz, na který jsou soudy při nedostatku odborné erudice odkázány, a proto je třeba klást zvýšený důraz na jejich jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012 - 18).

[15] Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak splňuje-li posudek požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a vypořádává-li se se všemi podstatnými okolnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí žalované.

[16] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud, podobně jako soud krajský, považuje do posudku vtělené závěry posudkové komise v Ostravě ohledně určení zdravotního postižení, které bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, za úplné a přesvědčivé. Posudková komise prostudovala veškerou dostupnou zdravotní dokumentaci stěžovatele, provedla diagnostický souhrn a seznámila se s obsahem předložených lékařských nálezů. Následně medicínsky vysvětlila, že za rozhodující zdravotní postižení je v případě stěžovatele třeba považovat amputační ztrátu prstů pravé ruky se ztrátou úchopové funkce ruky, a zároveň odůvodnila, proč nepovažovala za rozhodující přechodný útisk nervových kořenů v oblasti bederní páteře. Lehké funkční postižení páteře by samo o sobě odpovídalo kapitole XV., odd. E, položce 1 písm. d)

pokračování

přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 10 – 20 %. O středně těžké funkční postižení páteře odpovídající odst. 1 písm. c) s 30 – 40 % mírou poklesu pracovní schopnosti se však dle posudkové komise nemohlo jednat, neboť chybějí nálezy, které by tyto obtíže stěžovatele v rozhodném období dokládaly. Posudková komise se vyjádřila rovněž k vyšetření neurologa ze dne 5. 3. 2018, k němuž uvedla, že ani toto vyšetření známky kořenového dráždění z oblasti bederní páteře neprokázalo. Posudková komise tak uzavřela, že stav stěžovatele odpovídal kapitole XV., odd. B, položce 1 písm. d) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 35 %. Přistoupila rovněž k navýšení horní hranice procentního hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti, a to pro ostatní zdravotní postižení stěžovatele. V této souvislosti zdůraznila, že onemocnění páteře ani kyčlí nikdy nebylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele.

[17] Pro úplnost Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až (maximálně) o 10 procentních bodů.

[18] Stěžejním důkazem v řízení před krajským soudem tak byl posudek posudkové komise MPSV v Ostravě, v němž se přesvědčivě vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédla k potížím udávaným stěžovatelem a své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Namítanou nedostatečnost posudku posudkové komise MPSV v Ostravě proto Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu neshledal.

[19] Neztotožnil se ani s námitkou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval v nevypořádání žalobní námitky stěžovatele, že uvedený posudek ze dne 22. 1. 2020 neobsahoval pracovní rekomandaci (doporučení). Jak v této souvislosti vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí hodnoceno jako přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování a hodnocení rozhodných skutečností a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené a jejich argumentaci za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06; a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75).

[20] V projednávané věci však napadený rozsudek tyto náležitosti nepostrádá a shora uvedeným požadavkům dostojí. Na žalobní námitku, že posudek neobsahuje pracovní rekomandaci, krajský soud (byť implicitně) reagoval tak, že v bodě 16 odůvodnění rozsudku uzavřel, že posudek obsahuje všechny požadované náležitosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti doplňuje, že podle § 7 vyhlášky o posuzování invalidity platí, že *posudek o invaliditě obsahuje*

- a) označení orgánu sociálního zabezpečení, který posoudil zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnce, jméno, popřípadě jména, příjmení a titul příslušného lékaře a jeho podpis a razítko tohoto orgánu,
- b) jméno, popřípadě jména a příjmení pojištěnce, rodné číslo pojištěnce, popřípadě není-li přiděleno, datum narození pojištěnce, adresu místa trvalého pobytu pojištěnce, popřípadě, jde-li o cizince, adresu místa pobytu na území České republiky a nemá-li ji, adresu bydliště v cizině,
- c) účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce,
- d) výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce,
- e) skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce,
- f) výsledek posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti se stanovením
1. zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav,
 2. procentní míry poklesu pracovní schopnosti,
 3. stupně invalidity,
 4. dne vzniku invalidity, dne změny stupně invalidity nebo dne zániku invalidity,
 5. schopnosti využití zachované pracovní schopnosti podle § 5 u pojištěnce, jehož míra poklesu pracovní schopnosti činí nejméně 35 % a nejvíce 69 %,
 6. zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek,
 7. doby platnosti posudku pro účely prokázání, že fyzická osoba, která byla uznána invalidní, je osobou se zdravotním postižením podle zákona o zaměstnanosti, pokud tato osoba není poživitelem invalidního důchodu,
- g) odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti.

[21] Z citovaného ustanovení vyhlášky vyplývá, že pracovní doporučení představuje povinnou náležitost posudků o invaliditě tehdy, činí-li míra poklesu pracovní schopnosti nejméně 35 % a nejvíce 69 %, což odpovídá I. a II. stupni invalidity. Takovéto úrovně poklesu stěžovatel dosáhl. Posudková komise MPSV tudíž musela do vypracovaného posudku zahrnout i pracovní doporučení, což také učinila. V posudku v této souvislosti konstatovala, že stěžovatel „není schopen práce vyžadující úchop obouruč, zvedání a přenášení břemen obouruč, s nároky na přesnou jemnou motoriku, neboť je přecvičený na levou ruku. Není schopen práce s přetěžováním páteře, s nutností dlouhé chůze a chůze po nerovném terénu, v nepříznivých klimatických podmínkách“. Takto provedené pracovní doporučení považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. Smyslem této náležitosti není přesné určení a vyjmenování konkrétních pracovních pozic a povolání, jež posuzovaný (ne)může vykonávat, ale spíše dostatečně určitý popis možností a případných omezení posuzovaného, od kterých se bude odvíjet náplň pracovní činnosti, kterou bude či nebude schopen v rámci konkrétního povolání vykonávat.

[22] Dle Nejvyššího správního soudu tak napadený rozsudek namítanou nepřezkoumatelností netrpí a za dostatečné a srozumitelné Nejvyšší správní soud považuje také vypořádání námítky neúplnosti posudku lékařky ČSSZ ze dne 24. 4. 2019. Z obsahu tohoto posudku je zřejmé, že lékařka výslovně hodnotila i opakovanou bolest krční páteře stěžovatele (viz str. 3 první odstavec posudku), přičemž ani tyto zdravotní obtíže stěžovatele neovlivnily posudkový závěr určující jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele stav po úrazu pravé dominantní ruky (a amputační ztrátu prstů pravé ruky se ztrátou úchopové funkce ruky). Tomu odpovídá také

pokračování

odůvodnění krajského soudu, který v bodě 11 rozsudku konstatoval, že „posudek posudkové lékařky zohlednil všechna žalobcova onemocnění, byť k nim posudkový závěr již výslovnou úvahu neobsahuje“.

[23] K stěžovatelem uplatněné námitce opomenutých důkazů v podobě v rozsudku výslovně nevypořádaných návrhů na provedení důkazů jednak účastnickým výsledkem stěžovatele, jednak návrhem léčebně rehabilitační péče, Nejvyšší správní soud poukazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. nález ze dne 22. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 582/01), z níž vyplývá, že povinností soudu je odůvodnit, proč neprovedl navržený důkaz, a své stanovisko v odůvodnění rozhodnutí přiměřeně vyložit. Tomu odpovídá také judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS), dle které soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit (viz též nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Opomenutí uvedené povinnosti soudem však nemusí mít nutně za následek nezákonnost rozsudku, je-li zřejmé, že se jednalo o důkazy zjevně nadbytečné. O takovou situaci se bude jednat např. tehdy, bude-li možno prokazované skutečnosti bez dalšího zjistit z listin založených ve správním spisu. K obdobnému závěru dospěla judikatura i v situaci, kdy žalobce vznesl důkazní návrh na provedení účastnického výsledku, aniž by uvedl, co má být takovým důkazem prokázáno (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 62/2010 - 126, či usnesení ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 Azs 120/2017 - 34).

[24] V nyní projednávané věci byl při ústním jednání soudu navržen důkaz účastnickým výsledkem stěžovatele, jehož provedení krajský soud zamítl, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku na tento důkazní návrh nijak nereagoval a jeho zamítnutí neodůvodnil. Uvedeným postupem tak krajský soud zatížil řízení (stejně jako následně vydaný rozsudek) vadou a Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda toto procesní pochybení představuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[25] V této souvislosti (na základě § 64 s. ř. s.) poukazuje na § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), dle kterého důkaz výsledkem účastníků řízení může soud nařídít, jen jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. V nálezu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, Ústavní soud k § 131 odst. 1 o. s. ř. uvedl, že „*důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, (...) ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony*“. Účastník se tak ke skutkovým a právním otázkám věci vyjadřuje primárně svými stanovisky uplatňovanými v průběhu řízení. Na výše poukazovaný rozdíl mezi skutkovými tvrzeními a výpovědí účastníka řízení shodně upozorňuje také komentářová literatura (DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol.: *Občanský soudní řád I, II*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 907).

[26] Z hlediska nyní posuzovaného případu je podstatné, že krajský soud zdravotní stav stěžovatele zjišťoval především z lékařských zpráv a vypracovaných posudků; a že stěžovatel v řízení neuplatnil žádná tvrzení, která by nebylo možné prokázat jiným způsobem než právě a jedině jeho účastnickým výsledkem. Z vyjádření zástupce stěžovatele při ústním jednání nadto nevyplývá, jaký význam (přesahující rámec tvrzení

uplatnitelných v běžných písemných procesních podáních) by provedení navrženého důkazu mělo mít.

[27] K návrhu na provedení důkazu listinou - návrhem léčebně rehabilitační péče ze dne 10. 3. 2010, Nejvyšší správní soud uvádí, že z protokolu o jednání, které se ve věci konalo dne 27. 5. 2020, není zřejmé, zda byl tento důkaz soudem proveden či nikoli. V protokolu je na straně jedné uvedeno, že „*k důkazu se sděluje návrh na léčebně-rehabilitační péči z 10. 3. 2020*“, na straně druhé je v něm zaznamenáno vyhlášení usnesení, kterým krajský soud stěžovatelem vznesené návrhy na provedení důkazů zamítl. Také v tomto případě krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na vznesený důkazní návrh nijak nereagoval, čímž řízení, resp. napadený rozsudek, zatížil vadou.

[28] Nejvyšší správní soud však - stejně jako v případě návrhu na provedení důkazu účastnickým výsledkem stěžovatele - dospěl k závěru, že toto pochybení nemělo vliv na zákonost napadeného rozsudku krajského soudu, pro kterou by bylo nutno přistoupit k jeho zrušení. Návrh léčebně rehabilitační péče ze dne 10. 3. 2020 měl osvědčit existenci zdravotních potíží stěžovatele, konkrétně kořenového dráždění v oblasti bederní páteře. Provedení tohoto důkazu však bylo v daném případě zjevně nadbytečné, neboť jak sám stěžovatel upozorňoval v kasační stížnosti, rozhodným časovým úsekem, v němž byl hodnocen zdravotní stav stěžovatele, bylo období let 2013 až 2017, nikoli aktuální zdravotní potíže. Posudková komise navíc zohlednila další zdravotní postižení stěžovatele a míru poklesu jeho pracovní schopnosti navýšila o maximální hodnotu 10 %.

[29] V návaznosti na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu navzdory shledaným procesním pochybením, jichž se krajský soud do budoucna vyvaruje, obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z důvodů uvedených výše tak Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nemá však právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu